71ste Jaargang — Nr 9 Zaterdag 28 Februari 1925

BUREEL EN REDACTIE :
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Postcheks rekening n° 84855.
Telefoon 12

Abonnementsprijs : fr. 9.00 per jaar, vooraf betaalbaar.
20 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :
Prijs per regel . . fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie-nieuws . . . fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2:00
KLEINE AANKONDIGINGEN :
van 1 tot 4 regels . . fr. 1.50
Elke regel meer . . fr. 0·25
Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor donderdag middag.

TONGEREN 28 FEBRUARI 1925.

DE WAARHEID.

Een leugenaar is een weinig te betrouwen mensch, in sommige gevallen zelfs verachterlijk, niemand gaat er mede om, of voor weggezet; ook zal ieder die door zijn ambt geroepen is, tot het opleiden der jeugd, ouders inbegrepen, dit steeds voor oogen houden : « lieg nooit ! »

Maar pas steken wij onzen neus in de wereld ,of wij moeten bestatigen dat het liegen nog al een grooten invloed op ons heeft en men er gemakkelijk aan toegeeft, want hebben wij als eerste broekvent, voor een kleine onverschoonbare reden, uit de school gebleven, doet moeder ons zeggen dat wij ziek zijn geweest en klampen wij ons als een drenkeling aan die eerste grove leugen vast.

Als wij eens met den tram naar de stad mogen rijden en den ontvanger aan moeder vraagt hoe oud het manneke is, en om een halve kaart te sparen zegt moeder heel stout en zonder blozen, somwijlen onder gelach der medereizigers 3 jaar, alhoewel wij zelf goed weten dat het er 6 zijn.

Honderde gevallen komen wij in onze onnoozele kinderjaren daarvan tegen en niet te verwonderen is 't, dat men het op twaalf tot veertienjarigen ouderdom al tot professor in de leugentaal gebracht heeft. Want moest men voor elke mensch afzonderlijk, een boek op maken voor al hetgeen hij in zijnen levensloop moedwillig verplichtend, goed of kwaadschiks heeft gelogen, wij verschrikt zouden staan, aldus met de waarheid te hebben omgesprongen.

Dat leugentaal veelal een uiting is van zwakheid valt niet te betwijfelen, want 'ne leugenaar is een vleier of bedrieger, en wat wel wonder mag genoemd worden, dat is, dat de waarheid voor velen pijn doet en men er met ze te zeggen weinig vrienden kweekt.

Nochtans hoevelen zouden er niet door gelukkig gevaren zijn, hadden zij er naar geluisterd ; hoe menige koning of keizer nu onttroond of onthoofd, zou nog geregeerd, hebben, als zij wat minder naar hun vleiers en wat meer naar hen, die het durfden zeggen geluisterd, hadden.

Of het in het huishouden altijd even goed afloopt als men malkander eens de waarheid zegt, kunnen velen zelf oordeelen.Ik geloof zelfs dat het tegen de schoonmoeders heel gevaarlijk is ; de kinderen bij grooter worden zijn er ook altijd niet mee opgezet en hooren ze liever niet.

Onze gekozenen toonen zich verbaasd als hunne kiezers het hun eens indachtig maken.

En zouden wij ooit meer hooren liegen hebben, zelfs langs officieelen kant, als onder den oorlog ?

Op het tribunaal onder de oogen van 't gerecht en 't bezweren door een eed wordt er nog verteld wat in veel gevallen ver van de waarheid is.

En toch is de man van recht en waarheid een grootheid. Maar weinigen bezitten het karakter of moed er voor uit te komen, daarmee dan ook deze schoone deugd weinig invloed heeft en veelal door de leugentaal overvleugeld wordt en wij er aan mede doen zonder kwaad of zonder erg, alleenlijk aan den alleenstaande dezen troost achterlatende die zegt : « Al is de leugen nog zoo snel, de waarheid achterhaalt ze wel ! »

Iets voor de Vrouwen.

SPAARZAAMHEID.

Hoe dikwijls reeds, beste moeders, heeft men ons niet gesproken en zelfs geprekt over dit onderwerp ; weet ge allen dat dit de schoonste deugd is die eene goede huishoudster heeft te bezitten. Het is niet enkel eenee deugd, maar een gebod dat zegt :

« Alle dagen moet gij sparen,
» Zuinig zijn in groot en klein ;
» Huis en meubels goed bewaren,
» Doch daarbij niet gierig zijn. »

Volgens deze voorgesnrevene tekst,hoeft ge dus dagelijks te sparen, maar hoe kunt ge dagelijks sparen ?

Zichter eenige raadgevingen :

Wanneer ge dagelijks de spaarzaamheid wilt beoefenen, weest dan eerst en vooral spaarzaam in 't gebruiken van uwen tijd, want het spreekwoord zegt : «Tijd is geld», hetgeen wel de waarheid zegt, want de tijd is heel kostelijk en hij vliegt zoo snel voorbij. Gebruik hem wel, want, verloren tijd komt nimmer weer !

Weest ook spaarzaam in het verbruiken van brandstof of kolen, want wanneer ge dagelijks de stoof doet branden, kunt ge zeer veel kolen verkwisten, indien ge niet zorgzaam zijt. Den afval of het gruis kunt ge vochtig maken en nog mengen met klei of leem, daarmede zal het 't uur lang aanhouden en zal de stoof den gansehen morgend branden zonder veel te verkwisten ; de sleutel zal men toedoen en de warmte zal in huis blijven.

Bij het bereiden van het middagmaal zult ge zorgen niets meer te gebruiken dan het noodige en niet verkwisten. Indien ge een gansche week kunt toekomen met een halve kilo boter, zult ge geen heele kilo gebruiken, indien ge margarine of vet kunt gebruiken, neemt dan geene dure boter. De overschotten van het middagmaal zult ge op smakelijke wijze gereedmaken voor het avondmaal. Niets mag er bederven of verloren gaan. Er moet orde en netheid heerschen in huis ; de meubels, die tegenwoordig zoo kostelijk zijn, zullen op tijd gereinigd worden, omdat ze alzoo veel langer zullen dienst doen en ook omdat van de reinheid en de zindelijkheid der woning grootendeels de gezondheid der huisgenoten afhangt. Men zal het vertrek goed verlichten en verluchten ; de zon moet er binnendringen, want het spreekwoord zegt : « Waar de zon niet binnendringt, heeft de dokter vrijen toegang ».

De spaarzaamheid vereischt ook dat de huismoeder alles tot profijt trekke van haar huisgezin ; zij moet weten voordeel te halen uit alles, hoe groot of hoe klein het ook weze, bijv. wanneer een kleed te klein is voor de grootste wordt het gepast aan degene die klemer is, of komen er geen kleinmeer achter, zal zij er een blouse of rok van maken ; indien het versleten is, neemt zij de goede stukken eruit om andere kleedingstukken te verstellen, ofwel geeft zij het aan arme kinderen, want de spaarzaamheid mag ons ook niet tot gierigheid brengen. Wij moeten den evenaanste helper zooveel het in onze macht is.

Eene spaarzame huismoeder moet den naad kunnen ; zij moet al het ondergoed en alle bovenkleederen en voorschoten van hare kinderen kunnen maken en daarbij moet zij goed kunnen verstellen, en nochtans, hoeveel meisjes ziet men hedendaags niet, die nog geen stuk kunnen inzetten, vooral op den buiten. Alles wordt naar de kleermaakster gedaan, die tegenwoordig toch zoo duur is : 50 frank voor een kleed te maken. Is iets wat versleten, dan wordt het weggeworpen. Ja, zulke handelwijze moeten wij tegenwerken. Onze jonge meisjes, willen zij een goed huishouden stichten en gelukkig zijn, moeten kunnen naaien en verstellen, kuischen, enz. Daarom, moeders, raad ik u aan, uwe dochters te zenden naar een landbouwhuisschool ; daar zullen zij hunne taak te leeren kennen en hoogschatten ; daar zullen zij u leeren bijstaan. Integendeel, wanneer ge ze zult zenden naar die wulpsche pensionnaten, wat zal uw kind daar leeren : wat Fransche manieren, maar meer niet. Neen, moeder, ze zal afkeer krijgen van uw werk in plaats van u te helpen in de vacantie zal zij u laten werken, en zij zal met een fijn borduurwerkje haren tijd doorbrengen. Neen, zoo mag dit niet zijn, moeders, dit is verkeerd. Wilt gij dat uwe dochters later flinke huishoudsters worden, en dat er van hen niets te zeggen valt, zendt ze naar de huishoudscholen ; daar zal zij hare taak leeren kennen, als echtgenoote, moeder, huishoudster en boerin.

Ik spreek van ondervinding, beste huismoeders, ik ben de dochter van een landbouwer, juist gelijk zij ; ik heb de huishoudschool bijgewoond, ik weet dat men na deze school bezocht te hebben, flink mag zeggen : ik kan een huishouden stichten, ik kan mijn huisgenooten gelukkig en tevens tevreden maken.

Dood van Staatsminister HELLEPUTTE

M. Georges HELLEPUTTE.

Staatsminister Helleputte, wiens ziekte wij verleden week medegedeeld hebben, is zondag morgend, rond 8 ure, te Leuven overleden.

ZIJNE LOOPBAAN ALS BOUWMEESTER.

Met Joris Helleputte verdwijnt een Staatsman die in de geschiedenis der Belgische katholieke partij eene gewichtige plaats zal blijven innemen, zooals hij ook voor de Vlaamsch-katholieke gedachten zal geboekt blijven als een der meest koene, overtuigde en met overleg en gezonden zin begaafde kampioenen.

Joris Helleputte werd geboren te Gent op 31 Augustus 1852, als zoon van een Vlaamschen vader en van eene Waalsche moeder, zoodat wij in hem de verpersoonlijking zien van de beste eigenschappen die de beide bestanddeelen der Belgische nationaliteit kenmerken.

Hij deed schitterende studien aan het atheneum te Gent, volgde daarna de leergangen der school van het burgerlijk genie der Gentsche Hoogeschool en promoveerde in 1873 tot ingenieur van bruggen en wegen.

Hij was de eerste van zijn jaar en legde met de grootste onderscheiding zijn eindexamen af.

Van 1873 tot 1876 was hij ingenieur bij het hoofdbestuur van spoorwegen, gehecht aan de directie van wegen en werken.

Het was in 1874 dat hij hoogleeraar werd benoemd aan de Leuvensche Hoogeschool. Een nieuwe afdeeling (voor bouwkunst) werd in de bijzonderste scholen gesticht en de inrichting daavan aan prof. Helleputte opgedragen.Hij doceerde de leergangen van bouwwerken van het burgerlijk genie en architectuur.

Veel droeg hij bij tot de beweging die zich destijds veropenbaarde ten gunste van den Vlaamschen bouwstijl en leverde de plannen voor talrijke gebouwen in dezen stijl opgevat.

Buiten verscheidene parochiekerken,scholen en particuliere gebouwen, zullen wij tusschen zijne voornaamste werken noemen de hoogere school van wijsbegeerte (Instituut Leo XIII) te Leuven, het gebouw der Salesianen te Luik, de kerk van het Pensionaat van Bois L'Evêque, enz.

Hij werd in 1885 lid van de Koninklijke Commissie van Monumenten, waarvan hij in 1895 ondervoorzitter werd, na het afsterven van Balat. Eveneens werd hij lid der commissie van toezicht van de Koninklijke Musea van Decoratieve en Nijverheidskunst,en lid van de Examencommissie, gelast met de diplomas af te leveren van geschiktheid tot de functies van ondercommissaris (1898), voorzitter van de bestendige commissie van internationale zeevaartcongressen ; stichter en ondervoorzitter van den Belgischen Volksbond, hoofman van den Boerenbond van Leuven, lid van het St-Rafaelsgenootschap, het werk tot bescherming der uitwijkelingen.

Geen enkel gebied of hij was er werkzaam op, en altijd steeds met dezelfde onverschrokenheid.

In 1887 stichtte hij de Gilde van Ambachten en Nerijgen der stad Leuven.

VOLKSVERTEGENWOORDIGER.

Op 15 Juli 1889 werd hij, ter vervanging van M. Prosper Cornesse en om diens mandaat te voltooien, lid van de Kamer verkozen voor ditzelfde arondissement Maeseyck dat hij tot het einde van zijn leven in het Parlement zou vertegenwoordiger.

Aan al de besprekingen nam hij spoedig in de Kamer een werkzaam deel, zoowel aan die over de begrootingen als over de bijzondere wetsontwerpen.

Hij was,bij de Grondwetsherziening, met MM. Loslever en Janson, mede-onderteekenaar van een voorstel van algemeen stemrecht gestemd op de vertegenwoordiging der belangen.

Hij droeg ook veel bij tot het opmaken van het kieswetboek en was mede-onderteekenaar van wetsontwerpen om de militievergoeding van 10 op 30 fr. te brengen ; op de beperking der arbeidsuren ; op de Zondagsrust.

In het Parlement was hij sterk «debaters» gekend, die zelfs in de meeste woelige besprekingen zijn man stond en het uithield, niet tegen een, maar tegen tien hem onophoudelijk onderbrekende tegenstrevers.

Overigens, 't was in stormachtige Kamerzittingen dat hij zich eerst voor goed in zijn element gevoelde ; dan was hij de strijdlustige, dan kwam zijn schrandere geest hem te staan, dan wist zijn pittig woord de meest verwoede aanvallers op afstand te houden.

Hij heeft die helderheid van geest tot het allerlaatste bewaard, en dat heeft hij nog bewezen over eenige maanden, toen zijn uitvoerig minderheidsverslag over de Noord-Zuidverbinding van Brussel voor de laatste maal de algemeene aandacht op het ieverig Kamerlid trok.

ZIJNE MINISTERIEELE LOOPBAAN.

Zijne ministeriele loopbaan is schitterend geweest en omvat talrijke portefeuilles.

Wij moeten ons bepalen bij de chronologische lijst zijner benoemingen :

1906 : Minister van Spoorwegen, Posten en Telegrafen (Kabinet de Trooz).

Minister van Landbouw (ad interim in 1907 (Kabinet Schollaert).

30 October 1908 : Ontslag als Minister van Landbouw (ad interim).

5 Augustus 1910 : Minister van Landb. en Openbare Werken. — Blijft Minister van Spoorwegen, Posten en Telegrafen, (ad interim).

5 September 1910 : Ontslag als Minister van Spoorwegen, Posten en Tel. (ad inter.)

8 Juni 1911 : Ontslag als Minister van Landbouw en Openbare werken. Treedt af).

24 Februari 1912 : Minister van State.

11 November 1912 : Minister van Landbouw en Openbare Werken.

't Is uit laatste ambt dat hij waarnaar toen de oorlog uitbrak en waavan hij, in de regering van Havre, de titularis is gebleven tot aan den wapenstilstand in November 1918.

Men mag zeggen dat hij twaalf jaren lang onafgebroken minister is geweest.

DE SOCIALE WERKER.

Gerust mag de afgestorven Staatsman gehuldigd worden als een der baanbrekers van de christene sociale beweging in België

Op zijn initiatief kwamen dan ook spoedig in tal van Vlaamsche steden de bekende «Gildenkringen» tot stand, in welker schoot beroepsscholen en instellingen van vooruitzicht.

Als een voorbeeld van deze inrichtingen, kan de «Gilde van Ambachten en Nerijgen» van Leuven worden genoemd, die in 1878 gesticht, nog steeds onder zijn leiding staat, Die Gilde telde in haar schoot : De St-Petrusberoepsschool, de Werkbeurs, de Vrije Werkliedenbond met zijn onderafdeelingen voor onderlingen bijstand, voor gezamenlijken aankoop van brandstof ; afdeelingen voor houtbewerkers, kleermakers, klerken, enz.

In 1891 stichtte M.Helleputte, met eenige vrienden, den «Belgischen Volksbond», die zooveel heeft bijgedragen om in ons land het lot van den arbeider te verbeteren en den vrede tusschen werkgevers en werknemers te bevorderen. In 1912 telde de Volksbond meer dan 1200 aangesloten maatschappijen en kringen met een ledental van ongeveer 200.000 man.

Het zou ons te ver leiden, al de inrichtingen te vermelden door tusschenkomst van M. Helleputte, tot stand gebracht.

Noemen we nog alleen de «Volksbank van Leuven», die met haar talrijke bijhuzen over heel het Vlaamsche land op wegis een der eerste financieele instellingen van het land te worden.

Op wetgevend gebied is M. Helleputte ten bate onzer arbeiders evenmin werkloos gebleven. Zijn naam blijft met roem gehecht aan de wet op de beperking der werkuren, op den Zondag-arbeid, op den vrouwenarbeid, op de beroepsongevallen.

Alle voorstellen welke den arbeider op welk gebied ook ten goede konden komen, vonden steeds in hem een overtuigd en geestdriftig voorstander. Het vrije katholieke onderwijs kon in M. Helleputte, een zijner grootste kampioenen begroeten.

In 1922 was hij voorzitter van de katholieke Unie, wier verwezenlijking een der idealen van zijn leven is geweest.

MEDESTICHTER van den BOERENBOND.

20 Juli 1890 blijft een groote dag in het leven van wijlen Joris Helleputte.

't Is op dien dag dat hij met wijlen eerw. heer Mellaerts en met wijlen zijn schoonbroeder Frans Schollaert, den Boerenbond stichtte.

Hij is er tot aan zijn afsterven de hoofddeken van geblieven en gansch zijn leven sedert 35 jaren heeft hij gewijd aan het groot maken, het versterken en het uitbreiden van dezen Bond, tot heil en zegen van het landbouwvolk.

De uitbreiding der actie van den Boerenbond tot het Waalsch gedeelte des lands is ook het werk geweest van den ontslapen Staatsman.

Zijne parlementaire bedrijvigheid had overigens grootendeels de bevordering van de landbouwbelangen ten doel.

Ontelbare malen heeft hij in de Kamer van Volksvertegenwoordigers gepleit ten voordeele van den landbouwersstand ; hij heeft hem allerlei rechten weten te veroveren ; door dik en dun heeft hij hem verdedigd.

Eene uitgebreide opsomming zijner werkzaamheid in dit opzicht zou ons te ver leiden. We noemen enkel : zijn hemoeiingen in zake onderlinge veeverzekering (1890, 1891, 1892, 1893) in zake beroepsvereeniging (1896, 1897, 1898). In zake arbeidsongevallen in den landbouw (1902, 1903), in zake landbouw over het algemeen (1894, 1895), in zake vervalsching der boter met margarine (1895, 1896, 1897).

Dank zij de bedrijvigheid van M. Helleputte kwamen talrijke verordeningen tot stand, zooals die der rechten op het vreemd

---

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 12 —

ORSINO

DE BANDIET DER ROTSVESTING.

—«o»—

— Dat kan nog al schikken, Pietro ! zei de voornaamste van de vijf Turksche zeeroovers, die nu de hut binnentraden ; maar als gij geene betere waar voor handen hebt dan den vorigen keer, dan zalt gij uwe vingers niet blauw behoeven te tellen ! Wat is de eisch, Pietro ?

— Honderd sequinen ! zooveel, of de waar blijft aan mij.

— Honderd sequinen ?... Zijt gij zot, Pietro ! daarvoor kan ik...

— Gij zult haar zien en dan, ja of neen !

De kolenbrander lichtte nu eene valluik op eenige treden aangegaan zijnde, kwamen men zij in eene soort van gang, welke hen in een gewelfsel bracht, aan welks einde zich eene deur bevond die Pietro opende.

— Nu, wat dunkt u ? vroeg hij, op het meisje wijzende, dat in biddende houding op hare knieën lag en nu verschrikt opsprong ; levert Livadie of de Peloponnesus vele zulke schoonheden op ?

— Dat schoon kind belooft wat ! riep de Turk. Met verlof, signora, dat ik u eens van naderbij beschouwe, vervolgde hij in vrij goed Italiaansch, terwijl hij met licht nader trad. Ik zweer u, bij Mahomet...

Een slag dien het wanhopige meisje tegen de lamp gaf, waardoor aet licht uitbluschte en allen, zich in het duister bevonden, brak hier de rede des zeeroovers af. Laurentina in den vreeselijken angst zijnde, nam deze gelegenheid te baat en ontrukte zich aan de handen der verbaasde roovers.

— Licht ! licht ! brulde de kolenbrander, het vluchtende meisje nasnellende.

Als een gejaagde ree vloog de ongelukkige den trap op en gaf een vreeselijken gil. Lazarilla, die juist naar beneden kwam, had haren loop gestuit.

— Help ! Help ! riep deze laatste.

De wanhoop verdubbelde de krachten van het meisje, maar te vergeefs poogde zij zich van Lazarilla, die haar met beide armen omstrengeld had, los te rukken en rolden al schreeuwend den trap af.

Een schrikkelijk tooneel van verwarring deed zich in het onderaardsch verblijf op, toen de kolenbrander met licht terug kwam. Lazarilla, in het naar beneden vallen met het hoofd op een puntigen steen gestooten zijnde, lag bebloed en half bewusteloos op den gond uitgestrekt, terwijl Laurentina de uiterste pogingen deed om te ontvluchten. Doch zij werd door eenen anderen zeeroover in hare vlucht belet. Hare krachten waren uitgeput, en zonder tegenstand bonden de beulen het kermende meisje de handen vast en sleepten het naar de hut.

— Nu, Pietro ! zei de Turk, gij ziet het, 't zal moeite kosten om dit halsstarig ding te temmen. Vijftig sequinen, slaat gij toe ?

— Zijt gij van den duivel, Mustafa ! mijn wijf heeft er bijna den hals bij ingeschoten en nu wilt gij mij nog afdingen ?.... Staat zij u voor honderd sequinen niet aan gij zult haar niet uit mijne handen krijgen.

— Vergeet niet, Pietro ! dat gij tegen eenen kapitein spreekt.

— Zweer zooveel gij wilt en wees kapitein tot dat de Malthezer ridders u als roover aan het rad hangen, maar geene quattrina zult gij haar minder hebben.

— Wel ! brulde de Turk, gij zult mij niet straffeloos beleedigen !... Gij gaat ondervinden wie hier de sterkste is !....

— Neem haar, ik schenk ze u voor niet ! zei de kolenbrander met eenen schrikkelijken lach,die de woede zijner ziel aanduidde. Twee vrienden als wij moeten om geen meisje twisten.

— Neen, vijftig sequinen wil ik u geven ! sprak de Turk, eene beurs uithalende ; indien gij redelijk handelt wil ik het ook zijn.

— Geen geld ! schreeuwde de kolenbrander. Maar pak u met uwen roof van hier ! vervolgde hij, eene pistool trekkende, of ik brand u de hersenen uit den kop !

— Ontferm u ! ontferm u ! gilde Laurentina, haar gelaat tot den kolenbrander wendende. Doode mij, maar lever mij niet aan dezen ongeloovige over !...

De woesteling siddende van verkropte woede ; hij sloeg echter geen acht op de smeekende angstkreten van het ongelukkige meisje.

— Mustafa ! brulde hij, den haan spannende en met bliksemende oogen op de Turk starende, nog drie seconden geef ik u tijd.

De Muzelman, beduchtdat Pietro zijne bedreiging mocht vervullen, gaf zijn volk eenen wenk ; de roovers grepen nu het meisje aan en, doof voor haar gekrm, verheten zij, hunnen roof medevoerende, met spoed de hut.

Een vreeselijk lachen galmde hen na : het was de kolenbrander die de deur achter hen toewierp.

Hoe weinig bewoond nu ook het woeste oord was waar zij zich bevonden, na eenige schreden voortgegaan te zijn, hielden de roovers stil en stopten Laurentina, die zonder zich aan hunne bedreigingen te storen, huidkeels om hulp riep, eenen doek in den mond, waarop zij met spoed hunnen tocht voortzetten en in korten tijd den inham bereikten, waar zij de boot onder bewaking van een hunner makkers gelaten hadden.

— Wat is dat ! riep Mustafa, die met drift naar het strand liep en over iets struikelde.

De maan brak voor een oogenblik door de wolken. De boot was verdwenen ; de soldaat die dezelve bewaakte, lag met dolksteken doorboord aan zijne voeten.

De roovers gaven eenen schreeuw van schrik en verbazing.

Het lijk van hunnen makker was nog niet koud ; eerst kortelings moest hij dus vermoord zijn ; maar wie had deze daad bedreven ? wie had de boot ontvoerd ? dit bleef hun een raadsel.

Men pleegde nu raad wat best aan te vangen in den neteligen toestand waarin zij zich bevonden, en na eenen vrij langen woordenstrijd kwamen zij ten laatste overeen, dieper in de wildernis terug te keeren en zich daar schuil te houden, tot dat een hunner met het aanbreken des dageraads naar het schip zwom, dat niet verre van daar tusschen de rotsklippen op anker lag, opdat men hen met de groote sloep zou komen afhalen.

Dit besluit genomen hebbende en een der Turken, die een eind wegs langs het strand was gegaan om te onderzoeken of hij bij het maanlicht niets van de boot zou kunnen ontdekken, na onverrichter zake teruggekeerd zijnde, namen de roovers het half wezenloze meisje weder op en sloegen den weg naar de wildernis in. Nauwelijks echter waren zij eenige honderde stappen voortgegaan,toen er uit het bosch, hetwelk voor hen lag, eenige karabijnschoten vielen, en twee der Turken, met eenen vloek ter aarde stortten.

— Wij zijn verraden ! riep Mustafa, door de overigen gevolgd, die van schrik hunnen roof in den brand gelaten hadden.

— Staat, schurken ! brulde nu plotseling een man, die met de pistool in de vuist, van achter eene rotsklip te voorschijn kwam en hun den pas afsneed ; in naam van Orsino, geeft u gevangen !

De zeeroovers, die nimmer van dit roovershoofd gehoord hadden en ook te veel moed bezaten, om zich aan eenen enkelen man over te geven, vielen met woede op hem aan, doch eer zij hem bereiken konden, was hij weder achter de klip verdwenen.

De zeeroovers liepen na als razenden de rots rond, om hunnen vijand op te sporen, maar nauwelijks waren zij in den drift hunner vervolging een eind wegs voortgeloopen, toen zij tot hunnen schrik ontdekten dat zij zich weder op de plaats bevonden, waar hunne makkers neergeschoten waren. Nauwelijks echter hadden zij deze opmerking gemaakt of een hunner stortte, door een pistoolschot getroffen, ter aarde, op hetzelfde oogenblik dat Mustafa en de overige roovers zich door verscheidene gewapende mannen, die nu van tusschen het geboomte te voorschijn sprongen,aangevallen zagen. De Turken stelden zich als wanhopigen te weer ; maar weldra werden zij door hunnen sterkeren vijand ontwapend en gevangen genomen.

Mustafa riep nu, zich tot dengene zijner aanvallers keerende, die het bevel scheen te voeren : den dood vrees ik niet ; maar indien ik nog een leven had ik wilde hetverbeuren, om te weten wie mijn vijand is.

Op dit oogenblik deed zich een vreeselijk lachen hooren, en met oogen die als vurige kolen glommen, stond de kolenbrander voor hem.

— Geluk met uwen roof, Mustafa ! riep hij met een ijselijk gelaat ; honderd sequinen was u te veel, nu zult gij het met uwen kop betalen.

Uw duivelsch gezicht bewijst mij, wien ik mijnen val te danken heb, maar de boot....

— Ha, ha, viel de kolenbrander met schaterend gelach in, gij zaagt dan Pietro voor zoo lafhartig aan om zich door het dreigen van eenen ongeloovige te laten verschrikken ? Neen, op hetzelfde oogenblik dat gij het waagde mij te beleedigen, was reeds uw verderf besloten. Alleen om mijne wraak te zekerder uit te voeren, het ik het toe dat gij levend mijne hut verliet ; maar nauwelijks had gij u verwijderd, of langs eenen mij bekenden korteren weg snelde ik naar de plaats waar ik wist dat gij gewoonlijk uwe boot verborgt. Het kostte mij weinig moeite den niets kwaads vermoedenden wachter, dien ik in uwen naam bevat mij te volgen, neder te stoosten ; eenige vrienden wilden mij wel behulpzaam zijn.

Vervloekte verrader ! brulde Mustafa.

Met de kracht der razernij bezield, ontrukte hij zich aan de handen zijner bewakers, en stortte op Pietro aan.

Ik sterf ! gilde de kolenbrander.

De overigen sprongen nu toe, wierpen den Turk eenen strik om den halsen knoopten hem zonder eenig verboor aan den raastbijzijnden boom op. De kolenbrander had reeds opgehouden te leven.

Mustafa had bij zijnen plotselingen aanval den dolk zijns tegenstanders weten machtig te worden, en hem dien in het hart gedrukt.

Hij is dood, luitenant ! riep een der roovers, terwijl hij het lijk uit den weg schopte.

— Des te beter ! antwoordde Feraldi, dan spaart hij ons de moeite hem naast zijne Turksche vrienden op te knoopen ; want reeds te lang heeft de aarde dit monster gedragen.

Gedurende het gevecht en de daarna plaats gehad hebbende ijselijkheden, hadden de roovers niet aan het meisje gedacht, van hetzelfde Pietro, die brandde om zijne wraak te koelen, slechts met een enkel woord gerept had, toen hij Feraldi en zijne manschappen ontmoetende, hunnen bijstand verzocht om de Turksche zeeroovers te straffen. Nu echter herinnerde men zich dit, en daar Laurentina niet verre van de plaats van het gevecht verwijderd was, werd zij spoedig ontdekt.

Feraldi haastte zich de ongelukkige van hare banden en den doek, die haar verstikte, te ontdoen. Het duurde echter eenige oogenblikken eer het meisje, nu op eene draagbaar van takken, door twee roovers gedragen wordende, zoo ver tot zich zelven kwam, dat zij haar spraakvermogen weder gebruiken kon.

— Waar, waar brengt gij mij heen ? waren de eerste woorden, die zij angstig uitstamelde.

— Stel u gerust, Signora ! zei Feraldi, die naast de draagbaar ging ; uwe vijanden zijn reeds op reis om hunne schulden af te doen, gij zijt in goede handen.

Weinig echter werd Laurentina door deze toespraak des luitenants gerust gesteld ; de zonderlinge kleeding, de pistolen en dolken,welke in de gordels harer dragers blonken, overtuigden haar maar al te wel dat zij slechts uit de handen der Turken verlost was, om ta die van struikroovers over te gaan.

Bijna één uur hadden zij over ongebaande wegen, door bosschen en rotsklippen voortgegaan, toen de dragers halt hielden en Feraldi, haar de hand biedende,haar verzocht hem te volgen. Eene rilling ging Laurentina door de leden, bij de vreeselijke gedachte, hoe dikwijls wellicht de hand, waartusschen nu de hare rustte, met bloed was bevlekt geweest. Doch, daar eene weigering voor haar zeer nadelige gevolgen kon hebben,ging zij sidderend op deze wijze door verschillende kronkelende gangen, waar eene diepe duisternis heerschte, tot dat hun eindelijk een lichtstraal tegenschitterde, veroorzaakt door eene groote lamp, welke aan de zoldering van het gewelf hing.

Laurentina ken nu het gelaat haars geleiders waarnemen. Zij meende een vreeselijk rooversgelaat te zullen zien, en ontdekte tot haar vreugde zijne wel ernstige, maar toch geene wreedheid teekenende trekken ; dit deed haar moed scheppen.

— Ik bezweer u ! riep zij met smeekende stem, is uw hart, zoo ik hopen durf, niet voor medelijden gesloten, zeg mij dan in wiens macht ik ben en wat mijn lot zal zijn !

— Uw lot zal niets te wenschen overlateen, schoon meisje ! zei Feraldi ; Orsino...

— Hemel ! riep Laurentina onwillekeurig, dan ben ik verloren.

(Wordt voortgezet.)